

Schoklands kracht

Toen in het jaar 1859 in arren moede besloten was dit eiland aan de golven prijs te geven, kwam als reactie op dit besluit aan het licht dat Schokland maar niet was een toevallig overgebleven stukje afgebrokkelde aarde, maar iets bijna onmisbaars voor binnenvaart en visserij op de Zuiderzee, waardoor het was in stand gebleven, de eeuwen door. Toen men daarop attent gemaakt was door Kamers van Koophandel en schippersorganisatie, heeft men het versterkt door de reeds beschreven dijken en havenwerken aan te leggen of te verbeteren. In de loop der volgende jaren heeft men daar tienduizenden tonnen steen, duizenden kubieke meters puin en palen van allerlei soort en lengte voor gebruikt. Een van de beste havens aan de Zuiderzee was tot stand gekomen. Een visafslag werd er opgericht. Er waren jaren dat meer dan duizend vrachtschepen er een toevlucht zochten bij onstuimig weer en er voor bijna honderdduizend gulden aan vis verkocht werd.

Schokland geen eiland meer

En toen was de tijd daar dat de Zuiderzee werd afgesloten. De ringdijk der Noordoostpolder werd voltrokken, de polder drooggemalen. Schokland had geen doel meer. Veel is waarschijnlijk gewonnen, maar zeer veel is ook verloren gegaan. Een van onze eerste mannen sprak, toen hij op een mooie zomerdag op de Noorderhavendam stond en bij langzaam toenemende middagkoelte het water aan de gezichtseinder veranderde van kleur: "Dat wij dit moeten missen!" Deze uitspraak kwam van iemand, die gezicht had voor natuurschoon. Maar ook de mogelijk minder bedeeden op dit gebied kenden uit andere beweegredenen de hoedanigheden van dit kleine eiland. Het bezat een sfeer van geborgenheid en tevens van vrijheid. Van geborgenheid als men van het Zwartewater kwam en het weer ongunstig werd. Of uit Lemmer en het bij Urk te bar werd, of als de reis van de IJssel naar de Lemmer onderbroken moest worden. Men wist zich geborgen achter Schokland. Maar men wist ook dat men bij het wegvallen der weersbezwaren onmiddellijk de reis weer kon vervolgen. De vissers uit Vollenhove, Volendam, Spakenburg of Harderwijk, ja welke vissersplaatsen aan de Zuiderzee of de eilanden, ze zetten bij nacht of dag bij toenemende windkracht hun visserij rustig voort, want Schokland bood hun immers toevlucht en geborgenheid. En zodra het hun goed dacht, kon hun steven zich richten in iedere koers. Zeker hebben velen, die ook thans nog leven, met dankbaarheid erkend de wijsheid Gods, die de mensen deed inzien dat dit stukje grond door onderhoud moest blijven bestaan.